

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/369/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2217201015
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Jankovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2217201015.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Iveta Jankovičová a sudkýň: JUDr. Daša Kontríková a JUDr. Ľubica Bundzelová, v sporovej veci žalobcu: R. N., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. F. XXX, F., zastúpeného splnomocnencom: Prosmán a Pavlovič, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Hlavná 31, 917 01 Trnava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., IČO: 35 792 752, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpeného splnomocnenkyňou: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Bratislava, o 679,37 € s prísl., na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Dunajskej Strede, č. k. 16C/4/2017 - 60 zo dňa 19. mája 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok súdu I. inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalobcovi sa priznáva právo na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Súd I. inštancie rozhodol výrokom I. rozsudku, že žalovaný je povinný do 3 dní zaplatiť žalobcovi 573,60 € s 5 % ročným úrokom z omeškania od 22. februára 2017. Vo výroku II. v časti o zaplatenie 5 % ročného úroku z omeškania zo sumy 573,60 € od 21. novembra 2016 do 21. februára 2017 žalobu zamietol. Výrokom III. žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu 100 % trov konania I. inštancie. A procesne výrokom IV. sťažnosť žalovaného proti uzneseniu tunajšieho súdu č. k. 16 C 4/2017-22 z 1. februára 2017 zamietol.

2. Žalobca sa domáha voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorým je podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj plnenie z neplatného právneho úkonu. Žalobca plnil žalovanému celkovo 1.443,60 € na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500029073, o ktorej tvrdí, že je neplatná. Súd dospel k záveru, že dohoda o úrokovej sadzbe 70,02 % ročne je právnym úkonom, ktorý sa prieči dobrým mravom, v dôsledku čoho je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Podľa vyššie citovanej judikatúry najvyššieho súdu (5 Cdo 26/2011) je pritom dohoda o úroku v zmluve o pôžičke resp. úvere neoddeliteľnou časťou zmluvy v zmysle § 41 Obč. zák., takže neplatnosť tejto časti má za následok celkovú neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500029073. Podľa už citovaného ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 Obč. zák. potom platí, že plnenie z neplatného právneho úkonu je bezdôvodným obohatením, ktoré sa musí vydať tomu, na čí úkor sa získalo. Podľa zisteného skutkového stavu žalovaný vyplatil žalobcovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere z 31. júla 2013 sumu 870 €. Žalobca mal žalovanému takto získané bezdôvodné obohatenie vrátiť, zaplatil však vo výsledku 1.443,60 €. Žalobca tak v skutočnosti nielenže získané bezdôvodné obohatenie vrátil, ale naopak, žalovanému na splatenie úveru z tejto neplatnej zmluvy splnil viac než mal. Tým sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu plnením z neplatného právneho úkonu o sumu (1.443,60 - 870 =) 573,60 € a toto bezdôvodné obohatenie je povinný mu podľa § 451 ods. 1 a § 456 Obč. zák. vydať.

3. Žalovaný namietal premlčanie nároku žalobcu, hoci bez bližšieho odôvodnenia svojej námietky. Podľa § 107 ods. 1 Obč. zák. sa nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Súd sa v tomto smere nestotožňuje s argumentáciou žalobcu, že žalobca sa dozvedel, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, až okamihom, kedy vyhľadal odbornú právnu pomoc. Podľa judikatúry sa totiž oprávnený dozvie o bezdôvodnom obohatení vtedy, keď sa dozvie o skutkových okolnostiach zakladajúcich dôvod neplatnosti zmluvy a o osobe povinného (porov. Fekete, I.: Občiansky zákonník 1. Veľký komentár. Bratislava : EUKODDEX 2011, s. 515). Nie je potrebné, aby oprávnený si bol vedomý aj právnej kvalifikácie tohto nároku, teda že ide o nárok na bezdôvodné obohatenie. Napriek tomu však súd námietku premlčania žalovaného nepovažuje za dôvodnú. Ako z cit. § 107 ods. 1 Obč. zák. vyplýva, najskôr môže začať plynúť premlčacia doba bezdôvodného obohatenia najskôr okamihom plnenia, ktoré je bezdôvodným obohatením. Žalovaný vznášajúci námietku premlčania je potom podľa čl. 8 základných princípov, ale aj § 150 CSP podoprieť túto námietku riadnymi skutkovými tvrdeniami a dôkazmi. Je teda povinný tvrdiť a dokázať, kedy došlo k plneniam, ktoré tvoria bezdôvodné obohatenie, resp. že k nim došlo viac ako dva roky pred podaním žaloby. V prerokovanej veci bola žaloba podaná 23. januára 2017, v dôsledku čoho bolo povinnosťou žalovaného tvrdiť a dokázať, že už pred 23. januárom 2015 žalobca zaplatil zo sumy 1.443,60 € viac než 870 €, teda že po tomto dátume plnil menej než žalovaných 573,60 €. Pokiaľ žalovaný takéto skutkové tvrdenia nepredniesol, ani ich nedokázal, nemožno jeho námietku premlčania považovať za opodstatnenú.

4. Žalovaný je teda povinný sumu 573,60 € prijať ako bezdôvodné obohatenie žalobcovi vrátiť. Splatnosť záväzku na vrátenie bezdôvodného obohatenia nebol medzi žalobcom a žalovaným dohodnutá, ani zákonom určená. Preto bol žalovaný podľa § 563 Obč. zák. povinný plniť prvého dňa potom, čo ho žalobca o plnenie požiadal. Žalobca tvrdí, že ho o plnenie požiadala listom svojho právneho zástupcu zo 4. novembra 2016. Podľa § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka však tento prejav mohol voči žalovanému pôsobiť až od okamihu, kedy mu došiel. Žalobca však ani dôjdenie tohto prejavu, ani konkrétny dátum dôjdenia nedokázal. Okrem toho podľa názoru súdu obsah tohto listu nemožno vyložiť ako jednoznačnú výzvu na zaplatenie žalovanej sumy. Z jeho obsahu vyplýva, že ňou žalobca žalovaného vyzýva na uzavretie dohody o urovaní a až na jej základe malo dôjsť k zaplateniu sumy bezdôvodného obohatenia. Za kvalifikovanú výzvu na plnenie v zmysle citovaného ustanovenia však podľa judikatúry možno považovať žalobu (napr. rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 ObdoV 2/2006, resp. 7 MCdo 5/2014). Žaloba žalobcu s platobným rozkazom bola žalovanému doručená 20. februára 2017. Žalovaný bol tak povinný plniť 21. februára 2017 a 22. februára 2017 sa dostal s plnením do omeškania. Od tohto dňa patrí žalobcovi podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. nárok na úrok z omeškania vo výške určenej v § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky účinnej k prvému dňu omeškania + 5 %. Zo všetkých uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel v rozsahu 573,60 € s 5 % ročným úrokom z omeškania až od 22. februára 2017 (výrok I) a vo zvyšku ju zamietol (výrok II). Plnú náhradu trov konania súd priznal žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP z dôvodu, že žalobca bol neúspešný len v celkom nepatrnej časti príslušenstva (výrok III). Spolu s platobným rozkazom súd uznesením č. k. 16 C 4/2017-19 uložil žalovanému podľa § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch povinnosť zaplatiť súdny poplatok za žalobu, pretože žalobca ako spotrebiteľ bol podľa § 4 ods. 2 písm. u) zákona č. 71/1992 Zb. od súdneho poplatku oslobodený. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný sťažnosť namietajúcu, že je predčasné, pretože proti platobnému rozkazu podal odpor a žalobe tak nebolo vyhovené. S dôvodmi sťažnosti by sa v čase jej podania bolo možné stotožniť. Podľa § 217 ods. 1 CSP v spojení s § 234 ods. 2 CSP je však aj pre rozhodnutie o sťažnosti rozhodujúci stav v čase rozhodovania o nej. Keďže o sťažnosti súd rozhodoval v rozsudku, ktorým žalobe žalobcu v časti istiny (ktorá je rozhodujúca pre vyrubenie súdneho poplatku, § 7 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb.) vyhovel, je v čase rozhodovania znova splnená podmienka § 2 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. Žalobca ako spotrebiteľ je od súdneho poplatku oslobodená a súd jeho žalobe vyhovel, v dôsledku čoho súdny poplatok platí žalovaný. Vzhľadom na to, že tento súdny poplatok mu bol napadnutým uznesením vyrubovaný, je toto uznesenie správne a súd nedôvodnú sťažnosť proti nemu podľa § 250 CSP zamietol (výrok IV).

5. Odvolanie podáva žalovaný v celom rozsahu z uvedených dôvodov: Súd I. inštancie dospel k záveru o tom, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobou. Vznik bezdôvodného obohatenia súd posúdil s ohľadom na to, že dohoda o úrokovej sadzbe medzi stranami sporu v zmluve o revolvingovom úvere číslo 8500029073 je neplatnou pre rozpor s dobrými mravmi. Žalovaný napáda posúdenie súdu I. inštancie a ním prijaté závery, nakoľko súd pri rozhodovaní nevychádzal zo všetkých, pre rozhodnutie

relevantných právnych noriem. Ako žalovaný uviedol už v podanom odpore proti platobnému rozkazu uviedol, že pre posúdenie otázky "spojenej s výškou úrokovej sadzby je potrebné vychádzať aj z § 502 Obchodného zákonníka. Zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi sporovými stranami je úverová zmluva, a táto ako zmluvný typ sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka a v otázkach, ktoré neupravuje Obchodný zákonník, ustanoveniami Občianskeho zákonníka. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo totiž do Občianskeho zákonníka zavedené zákonom č. 102/2014 Z. z. a účinné až od 01.04.2015. Na uzavreté zmluvy sa preto môžu použiť len tie predpisy z Občianskeho zákonníka, ktoré v roku 2013 osobitne upravili otázky neregulované Obchodným zákonníkom. Rovnaké stanovisko zaujal aj útvár dohľadu nad finančným trhom, číslo Č. 1/2015 k použitiu Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských obchodných vzťahoch. Prednostné použitie Občianskeho zákonníka v zmysle ustanovenia § 52 ods. 2 posledná veta je prípustné len pre vzťahy založené po jeho účinnosti. Čl. XIV zákona č. 102/2014 Z. z., ktorý upravuje účinnosť daného ustanovenia, znie nasledovne: „Tento zákon nadobúda účinnosť 1. mája 2014 okrem čl. I. čl. II bodov 2 až 8, čl. III, čl. V bod 2, čl. VI, čl. VIII bodov 2, 4 až 6, 8 až 10, 19 až 24,28,31 a 36, čl. XII bodov I až 5, 12, 15 a 16, ktoré nadobúdajú účinnosť 13. júna 2014 a čl. II bodu I, ktorý nadobúda účinnosť 1. apríla 2015.“ Ústavné komformná interpretácia (zásada zákazu retroaktivity) z každej normy robí normu pôsobiacu iba do budúcnosti. Pokiaľ zákonodarca chce, aby norma pôsobila aj na vzťahy, ktoré vznikli v minulosti, musí tak urobiť dostatočne jasným spôsobom, ideálne zavedením nového režimu a mechanizmu uplatnenia týchto práv. Toto upresňuje čl. 9 ods. 4 Legislatívnych pravidiel vlády, podľa ktorého vplyv navrhovaného zákona na právne vzťahy upravené doterajším zákonom treba do návrhu zákona zaradiť do časti označenej nadpisom "Prechodné ustanovenia". To isté platí, ak časť ustanovení má časovo obmedzenú platnosť." Preto pokiaľ pre dotknuté ustanovenie chýba takáto úprava časovej pôsobnosti, máme za to, že uvedené ustanovenie sa použije iba na právne vzťahy, ktoré vznikli najskôr 1. apríla 2015. Právne vzťahy vzniknuté pred 1. aprílom 2015 sa preto majú a budú naďalej posudzovať podľa dovtedy platných predpisov; v tomto prípade podľa predpisov z roku 2013. Úprava výšky úrokov pre úverovú zmluvu je uvedená v § 502 Obchodného zákonníka. Podľa daného ustanovenia Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššie prípustnej výške. Z uvedeného vyplýva, že právne posúdenie súdom I. inštancie, ktoré zneplatňuje dojednanie o úrokovej sadzbe ako celok je nedôvodné, a v rozpore s ustanoveniami zákona. Poukazuje teda na skutočnosť, že v zmysle § 502 ods. 2 Obchodného zákonníka nie je v prípade úverovej zmluvy podľa zákona možné vysloviť neplatnosť celého dojednania o odplate ani v prípade, ak by tieto boli v rozpore so zákonom. Ak teda súd I. inštancie dospel k záveru o neplatnosti úrokovej sadzby, potom jeho rozhodnutie je v rozpore s § 502 Obchodného zákonníka. Žalovaný namieta aj dôvody, v zmysle ktorých súd vyvodzuje neplatnosť úrokovej sadzby. Súd I. inštancie pre svoje závery nemal ani preukázané žiadne úrokové sadzby, hoci odkazuje na rozhodnutie NS SR 5edo 26/20II. V danom rozhodnutí sa totiž hovorí, že neprimeranou a odporujúcou dobrým mravom je výška úrokov, ktorá podstatne prevyšuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám, uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek... Súd nemal preukázanú žiadnu úrokovú sadzbu iných poskytovateľov úverov. Porovnanie úrokovej sadzby s hodnotou inflácie je neopodstatnené a objektívne je problematické dospieť k dôvodu, pre ktorý sa odplata za požičanie peňazí porovnáva s hodnotou ukazovateľa „znehodnocujúceho“ peniaze. Súd I. inštancie pri svojom rozhodnutí správne nepoužil ani ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Uvedené ustanovenie teda predstavuje "zákon", na ktorý sa odvoláva spomenutý § 502 Obchodného zákonníka. Podľa ust. § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka Ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti. Finančným trhom sa rozumie „sústava subjektov finančného trhu, jeho nástrojov a transakcií (finančných investícií) s týmito nástrojmi a medzi týmito subjektmi. Pri tom ide o nepriame sprostredkované financovanie, ktorého rizikom je návratnosť finančných prostriedkov: resp. „je hmotne motivované, inštitucionálne organizované nakupovanie a predávanie peňazí. (Sidak, M., Ďuračinská, M. a kol. Finančné právo. I vydanie. Bratislava. C. H. Beck. 2012) Zákonodarca v čase uzavretia zmluvy reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru. V zákone bolo ďalej výslovne určené, že pri porovnávaní sa má zobrať nielen hodnota obvyklej odplaty, ale aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Žalobca toto vôbec nerešpektuje, rovnako ako fakt, kedy aplikáciu ním označeného ustanovenia vylučuje práve hore citované ustanovenia podľa § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka. Odplata, ktorá je regulovaná v zmysle ust. § 53 ods. 6

Občianskeho zákonníka, vyjadruje celkovú nákladovosť úveru pre spotrebiteľa (teda okrem úroku aj prípadne ďalšie poplatky, ktoré v súvislosti s úverom má zaplatiť s výnimkou tých, ktoré nie sú povinné a teda predpokladom pre získanie úveru). Pri porovnaní výšky odplaty s hodnotu priemernej odplaty za spotrebiteľské úvery je na mieste záver, že táto nebola podstatne prevýšená. Na základe vyššie uvedeného tvrdíme, že súd I. inštancie dospel k nesprávnemu a predčasnému záveru, pretože pri svojom rozhodovaní nepoužil príslušnú právnu normu (§ 502 ods. 2 Obchodného zákonníka).

Žalovaný podáva preto odvolanie proti napadnutej časti rozsudku z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku pretože súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; podľa § 365 ods. 1 písm. d) Civilného sporového poriadku nakoľko rozhodnutie súdu I. inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci pretože súd rozhodol na základe nepríslušnej právnej normy. Záverečný návrh - Vzhľadom k vyššie uvedenému žalovaný podáva proti rozsudku č. k. 16C/4/2017 - 60 zo dňa 19.05.2017 odvolanie a navrhuje, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu a žalobu zamietol, alebo aby ho zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie súdu I. inštancie. Žalovaný si uplatňuje nárok na náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní a náhradu iných trov odvolacieho konania.

6. Vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaného. Stotožňuje sa s výrokmi súdu I. stupňa (I., III. a IV.) uvedenými v napadnutom rozhodnutí, ktorým bolo okrem iného priznané žalobcovi právo na zaplatenie 573,60,- EUR s 5 % ročným úrokom z omeškania ako vydanie bezdôvodné ho obohatenia zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 8500029073. Odvolacie dôvody žalovaného nie sú schopné spochybníť oprávnenosť žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia a v tejto súvislosti aj správnosť záverov súdu I. stupňa vyjadrených v rozsudku napadnutom odvolaním žalovaného. K odvolacím dôvodom žalovaného uvádza nasledovné: 1) Žalovaný v odvolaní nesúhlasí so záverom súdu I. stupňa, nakoľko zastáva názor, že pre posúdenie otázky spojenej s výškou úrokovej sadzby je potrebné vychádzať z ust. § 502 Obchodného zákonníka, nakoľko predmetná úverová zmluva sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka aj čo sa týka otázky výšky úrokov, ich súladu so zákonom a právnych dôsledkov a len v otázkach, ktoré Obchodný zákonník neupravuje, prichádza do úvahy aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka. Žalovaný konkrétne poukazuje na ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka, kde sa uvádza: „Ak strany dojednávajú úroky vyššie než prípustné podľa zákona alebo na základe zákona, je dlžník povinný platiť úroky v najvyššej prípustnej výške.“ Žalovaný argumentuje v tomto smere, že prednostné použitie Občianskeho zákonníka na spotrebiteľské vzťahy bolo do Občianskeho zákonníka (konkrétne § 52 ods. 2) zavedené až zákonom č. 102/2014 Z. z. ktorý nadobudol účinnosť od 01.04.2015, a preto na predmetnú úverovú zmluvu z júla 2013 je potrebné použiť ustanovenia Obchodného zákonníka v tomto smere. 2) S vyššie uvedenými závermi žalovaného žalobca nesúhlasí. Zásada prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred normami obsiahnutými v Obchodnom zákonníku jednoznačným spôsobom vyplývala z ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka už v čase vzniku predmetnej zmluvy o revolvingovom úvere, a to z citovanej časti: "Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom": pričom zákonodarca túto zásadu upravil následne explicitne pre posilnenie právnej istoty v ust. § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka prijatím tretej vety: "Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva", čo však neznamená, že by táto zásada neexistovala ešte pred novelizovaním zákona. 4) Zásadu prednostnej aplikability občianskoprávnej normy v prospech spotrebiteľa pred prijatím vyššie citovaného zákona potvrdzuje aj ustálená rozhodovacia prax súdov, pričom v tejto súvislosti si dovoľujeme poukázať na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 21. apríla 2015, sp. zn. 3 MCdo 14/2014, rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 6Co/139/2013 zo dňa 23.09.2014. Žalovaný ďalej v odvolaní tvrdí, že súd I. stupňa dospel k nesprávnemu záveru o neplatnosti úrokovej sadzby, nakoľko nemal mať svoje závery preukázané žiadnymi úrokovými sadzbami, hoci poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn.SCdo26/2011. K tvrdeniam žalovaného v tomto smere považuje za potrebné uviesť, že sú absolútne irelevantné pre spochybnenie správnosti záverov súdu I. stupňa. Žalobca v podanom žalobnom návrhu zo dňa 23.01.2017 jednoznačne poukázal na to, že ročná úroková sadzba vo výške 70,02 % nezodpovedá (v neprospech spotrebiteľa) výške priemernej úrokovej miery z úverov peňažných ústavov v čase uzavretia predmetnej zmluvy. Najvyšší súd SR vo vzťahu k primeranosti výšky úrokovej miery uviedol v uznesení sp. zn. 1M Cdo 1/2009 nasledovný právny názor: "Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením § 39 OZ, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom.

Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy." Podľa tabuľky priemerných úrokových mier z úverov obchodných bánk uverejnenej na internetovej stránke NBS (D.) bola priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby 11,27 % pre podobné typy úverov so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby v mesiaci júl 2013. Nakoľko dohodnutá výška úrokovej sadzby výrazne prevyšuje mieru z úverov obchodných bánk v čase uzavretia predmetnej zmluvy (tzn. prieči sa dobrým mravom = absolútna neplatnosť právneho úkonu), ide jednoznačne o neplatný právny úkon, čo potvrdzuje početná judikatúra slovenských súdov. Z týchto dôvodov preto nemožno inak, ako len súhlasiť so záverom súdu I. stupňa o tom, že "dohoda" o úrokoch vo výške 70,02 % je v rozpore s dobrými mravmi, na základe čoho sa jedná o absolútne neplatný právny úkon. Vzhľadom na tieto skutočnosti sa nie je možné stotožniť s námietkami uplatnenými žalovaným v tomto smere v rámci podaného odvolania a je potrebné prisvedčiť vecnej správnosti záverov súdu I. stupňa. Ako poslednú námietku žalovaný v rámci odvolania uvádza, že súd I. stupňa pri rozhodovaní správne nepoužil ustanovenie § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, na ktoré sa odvoláva § 502 Obchodného zákonníka. Podľa žalovaného zákonodarca v čase uzavretia zmluvy O revolvingovom úvere reguloval celkovú odplatu v súvislosti so spotrebiteľským úverom, nie iba jej jednu zložku - ročnú úrokovú sadzbu úveru, pričom žalovaný ďalej pokračuje, že pri porovnávaní sa má zobrať do úvahy nielen hodnota obvyklej odplaty, alebo aj spôsob a miera zabezpečenia záväzku, objem poskytnutých prostriedkov a lehota splatnosti. Vo vzťahu k tejto odvolacej námietke uvádza, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym posúdením súdu I. stupňa. Súd I. stupňa správne uviedol, že "z cit. ustanovenia (§ 53 ods. 6), ani z dôvodovej správy k nemu nemožno vyvodiť, že by malo predstavovať špeciálnu normu voči §39 Obč. zák. a že by malo vylučovať prípadné skúmanie rozporu úrokovej sadzby s dobrými mravmi podľa §39 Obč. zák. Naopak, ustanovenie §53 ods. 6 Obč. zák. dopĺňa iné normy obmedzujúce výšku odplaty (odmeny) veriteľa pri poskytovaní úverov a pôžičiek." Poukazuje v tejto súvislosti na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého: "Hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade s ustanovením §39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy." Výška ročnej úrokovej sadzby úveru v zmluve je 70,01 %, pričom ako už bolo uvedené vyššie, z verejne prístupnej internetovej stránky Národnej banky Slovenska na ktorej sa nachádza aj dokument - Priemerné úrokové miery z úverov poskytnutých v eurách rezidentom eurozóny (stav a nové obchody) za rok 2013 súd zistil, že priemerná úroková miera pre domácnosti (spotrebiteľské a ostatné úvery) so splatnosťou od 1 rok do 5 rokov v júli 2013 činila 12,99%. Z tohto je zrejmé, že úrok 70,01 % ročne, dohodnutý medzi účastníkmi zmluvy v danom prípade bol viac ako päť násobne vyšší. Dohoda o výške úrokov musí byť v súlade s § 39 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom, inak je právny úkon absolútne neplatný. O takýto stav pôjde vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovanú peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR IMCdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009). Súd sa nestotožnil s názorom žalovaného že sa jedná o odplatu na finančnom trhu a nie na bankovom trhu. Ustanovenie § 53 ods. 6 OZ nemožno vykladať tak, aby do odplaty obvykle požadovanej na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch sa zahrňoval i údaje od tých subjektov finančného trhu, ktoré poskytujú neprimerané až úžernícke úroky. Pripustenie takejto možnosti rozhodne nebolo vôľou zákonodarcu a preto pre účely zistenia výšky obvyklej odplaty sa musí vychádzať z údajov finančných inštitútov poskytujúce spotrebiteľské úvery za primerané odplaty riadiace sa zásadou dobrých mravov upravenou v ust. §3ods. 1 OZ. Pri dojednávani úrokov koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu v situácii pre neho nepriaznivej, súlade s dobrými mravmi nie je preto také konanie veriteľa, ktoré pri poskytnutí peňažných prostriedkov uspokojí bez ohľadu na to, v akej situácii sa nachádza dlžník s primeranou výškou odplaty za užívanie poskytnutých finančných prostriedkov a ktorý svojvoľne peňažné prostriedky mieni zhodnotiť obvyklým spôsobom. Nie je možné neprihliadnuť na skutočnosť, že dlžník uzatvára zmluvu a dohodu o úrokoch často práve z dôvodov svojich inak neriešiteľnej finančnej situácie. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník v takejto situácii poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrými mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v podobe dojednávania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovanými bankami pri poskytnutí úverov alebo pôžičiek. Preto vzhľadom na dohodnutú úrokovú sadzbu sa jedná o neplatné zmluvné dojednanie pre rozpor s dobrými mravmi v súlade s §39 OZ."

Súd I. stupňa postupoval správne, ak takúto argumentáciu žalovaného uplatnenú v rámci odporu a vyjadrenia v konaní pred súdom I. stupňa považoval za irelevantnú, nakoľko súd je aj za stavu prípadnej neexistencie zákonného obmedzenia výšky úrokovej sadzby oprávnený a povinný skúmať jej súlad s dobrými mravmi v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Táto jeho povinnosť bola opakovane judikovaná slovenskými súdmi na všetkých stupňoch. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti zotrvávame naďalej na uplatnenom nároku žalobcu, vrátane náhrady trov právneho zastúpenia, na základe čoho navrhuje odvolaciemu súdu, aby v zmysle § 387 Civilného sporového poriadku rozhodnutie súdu I. stupňa ako vecne správne potvrdil.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami, stranami, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu I. inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolaní (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že rozsudok súdu I. inštancie je vecne správny.

8. Žalovaný ako veriteľ 31. júla 2013 a žalobca ako dlžník 30. júla 2013 podpísali listinu označenú ako „Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere“ č. 8500029073 (č. I. 8 a 9). V bode „5. Údaje o požadovanom revolvingovom úvere“ sa uvádza, že dlžník žiada veriteľa o poskytnutie úverového limitu 870 € splatného v 24 splátkach po 60,15 €, pričom celkovo mal dlžník splatiť 1.443,60 €. Predpokladaná ročná percentuálna miera nákladov, ako aj úroková sadzba bola 70,02 %. Okrem toho bola uvedená priemerná RPMN a účel úveru „bez uvedenia účelu“. V časti listiny označenej „6. Údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevypĺňajte)“ sú uvedené v podstate zhodné údaje, len RPMN bola vyčíslená na 69,69 %. V bode 7 tejto listiny sa uvádza, že „Dlžník... a Veriteľ v ďalšom odkazujú na úpravu obsiahnutú v zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere (na zadnej strane tejto Žiadosti/Zmluvy) a zaväzujú sa ich dodržiavať. ...“ Pred podpisom celej listiny je obsiahnuté predtlačené ustanovenie tohto znenia: „13. Riadnym vyplnením a následným podpisom tejto Žiadosti/Zmluvy všetkými zúčastnenými stranami uzatvoril veriteľ s Dlžníkom Zmluvu o revolvingovom úvere, ktorej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania (na zadnej strane tejto Žiadosti/Zmluvy). Zmluvné strany prehlasujú, že si žiadosť/Zmluvu vrátane zmluvných dojednaní prečítali.“ Listina označená ako „Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia s.r.o.“ (č. I. 10 a 11) obsahuje okrem iného tieto ustanovenia: „2. Uzatvorenie zmluvy o RÚ a čerpanie úveru 2.1. Zmluva o RÚ sa uzatvára na predtlačenom formulári Veriteľa. Vyplnená žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru podpísaná Dlžníkom... je návrhom na uzavretie Zmluvy o RÚ. Dlžník... súhlasí s tým, že Veriteľ je oprávnený po vyhodnotení údajov o Dlžníkovi výšku úveru jednostranne znížiť a schváliť iné parametre požadovaného úveru ako Dlžník uviedol v bode 5. Žiadosti... 2.2. Veriteľ je povinný odoslať Dlžníkovi Oznámenie... o schválení úveru... [ktoré] bude okrem vyššie uvedeného obsahovať nasledujúce údaje: ... schválenú výšku úver..., splatnosť úveru, výšku mesačnej splátky úveru, dátum splatnosti prvej splátky úveru, dátum splatnosti poslednej splátky úveru, periodicitu splácania úveru, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania, celkovú výšku úveru... ročnú úrokovú sadzbu úveru... Ak Veriteľ nepošle Dlžníkovi oznámenie o schválení úveru a jednu kópiu Zmluvy o RÚ podpísanú za stranu Veriteľa Dlžníkovi do 30 dní odo dňa podpisania Zmluvy o RÚ Dlžníkovi (správne zrejme „Dlžníkom“), nemá Dlžník právo na poskytnutie úveru... a Zmluva o RÚ sa od začiatku zrušuje. 2.3. Veriteľ poskytne Dlžníkovi schválenú výšku úveru na účet Dlžníka uvedený v Zmluve o RÚ v deň nadobudnutia účinnosti tejto Zmluvy... 3. Celková výška úveru, RPMN 3.1. Celková výška úveru bude Dlžníkovi oznámená v oznámení podľa čl. 2, ods. 2.2. ... Celková výška úveru je spolu s úrokmi splatná v pravidelných mesačných splátkach, vo výške a v časovom rozvrhnutí podľa platného splátkového kalendára. ... 5. Úroky za poskytnutie úveru a revolvingu 5.1. Za poskytnutie úveru sa Dlžník zaväzuje zaplatiť Veriteľovi úroky vo výške uvedenej v bode 6 Žiadosti.../Zmluvy... a oznámeného Dlžníkovi v oznámení podľa čl. 2, ods. 2.2. tejto Zmluvy o RÚ. Úroky sú splatné v mesačných splátkach spolu s istinou úveru podľa splátkového kalendára v bode 6 Žiadosti.../Zmluvy..., pričom úroky budú platené bez amortizácie istiny... 8. Práva a povinnosti Dlžníka... 8.2. Dlžník... sa zaväzuje poskytnutý úver podľa tejto Zmluvy o RÚ v dohodnutých termínoch splatnosti uhradiť na bankový účet Veriteľa... 13. Porušenie Zmluvy o RÚ 13.1. V prípade (I) omeškania Dlžníka... s úhradou splátky úveru podľa tejto Zmluvy o RÚ o viac ako tri mesiace po termíne splatnosti alebo v prípade (II) omeškania Dlžníka... s úhradou

iného peňažného záväzku, podľa tejto Zmluvy o RÚ, ktoré Dlžník neplní v splátkach o 35 a viac dní po termíne splatnosti alebo (III) v prípade, že Dlžník... poruší niektoré z ustanovení tejto Zmluvy o RÚ... alebo (VI) v prípade porušenia povinností uvedených v bode 8.1. a bode 11.2. tejto Zmluvy o RÚ...: a) všetky záväzky Dlžníka..., ktoré sa podľa tejto Zmluvy o RÚ mali stať splatnými v budúcnosti sa stávajú okamžite splatnými...“

9. Listom z 31. júla 2013 (č. I. 36) žalovaný potvrdil žalobcovi uzavretie zmluvy, pričom uviedol aj splatnosť prvej splátky 1. septembra 2013 a poslednej 1. augusta 2015. Žalobca postupne uhradil žalovanému dohodnuté splátky (nesporná skutočnosť), nebolo dokázané, kedy konkrétne boli uhradené aké sumy. Listom zo 3. novembra 2016 (č. I. 12) žalobca zastúpená advokátom vyzval žalovaného, aby s ním uzavrel dohodu o urovaní, „na základe ktorej príde k... určeniu povinnosti klienta uhradiť úver Zmluvy len vo výške istiny, t.j. určenie..., že úver je bezúročný a bez poplatkov; vrátenie preplatku, ktorý má charakter bezdôvodného obohatenia“. Nebolo dokázané, kedy bol tento list žalovanému doručený. Žalobkyňa sa domáha voči žalovanému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktorým je podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj plnenie z neplatného právneho úkonu. Žalobca plnil žalovanému celkovo 1.443,60 € na základe zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500029073, o ktorej tvrdí, že je neplatná.

10. Zo zmluvných dojednaní ods. 2.3 a 8.2 Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500029073 vyplýva záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky a záväzok dlžníka tieto prostriedky splatiť v splátkach, ktoré podľa ods. 3.1 v sebe obsahujú aj určený úrok, preto sa jedná o zmluvu o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, tzv. absolútny obchodný vzťah v zmysle § 261 ods. 3 písm. d), naň sa vzťahuje celá tretia časť Obchodného zákonníka. Žalovaný ako veriteľ poskytol pôžičku v rámci svojho podnikania ale žalobca ju neprijímal na takéto účely, preto sa jedná o veriteľa a spotrebiteľa v zmysle § 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom k 30. júla 2013 (deň podpisu žiadosti o úver), a žiadosť/zmluva by bola zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa § 2 písm. d) cit. zákona, úver je spotrebiteľským úverom v právnej forme úveru [§ 1 ods. 2 cit. zákona]. Zmluva je spotrebiteľskou zmluvou v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ktoré ustanovenia sa aplikujú aj v obchodnoprávných vzťahoch, keďže Obchodný zákonník spotrebiteľské zmluvy osobitne neupravuje (§ 1 ods. 2 Obch. zák.). V časti 5 a 6 žiadosti/zmluva je dohodnutá ročná úroková sadzba vo výške 70,02 % ročne. Táto výška úroku odporuje dobrým mravom. Podľa judikatúry Najvyššieho súdu SR (napr. 5 Cdo 26/2011) totiž pri dojednávaní úrokov pri peňažnej pôžičke koná v súlade s dobrými mravmi len ten veriteľ, ktorý požaduje primeraný úrok bez ohľadu na to, že dlžník uzatvára zmluvu o pôžičke v situácii pre neho nepriaznivej. Nezodpovedá preto všeobecne uznávaným vzťahom medzi ľuďmi, aby dlžník poskytoval veriteľovi neprimerané až úžernícke úroky. Úroková sadzba 70,02 % je preto ako súd I. inštancie uviedol jednoznačne úžernícka, pretože predstavuje viac než dvojtretinové zhodnotenie peňažných prostriedkov, teda viac než dvojtretinové zvýšenie ceny tovaru oproti prípadu, kedy by žalobca ako kupujúci zaplatil tovar ihneď. Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru vo výške 70,02 % skoro 6-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 11,91 % uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je potrebné prijať záver o neplatnosti dojednania o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd má za to, že úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú ex offa súdnej kontrole vo svetle imperatívu dobrých mravov (§ 39 OZ). Judikatúra súdov nikdy nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok (porov. právne veci NS SR sp. zn. IMCdo 1/09 z 31.7.2009, NS SR sp. zn. 5Cdo 26/2011 z 26.4.2012, NS ČR sp. zn. 21Cdo 1484/04 z 15.12.2004, KS v Prešove sp. zn. 3Co 3/2011 z 12.10.2011, 3Co 67/2012 z 24.10.2012. Navyše úroková sadzba nie je odôvodnená ani žiadnymi osobitnými dôvodmi kreditného rizika dlžníka, ani hospodárskou alebo inou situáciou v slovenskej ekonomike. Preto dohoda o tejto úrokovej sadzbe je právnym úkonom, ktorý sa prieči dobrým mravom, v dôsledku čoho je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná.

11. Z ustanovenia § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka v znení účinnom k 30. júla 2013, ani z dôvodovej správy nevyplýva, že by ustanovenie malo predstavovať špeciálnu normu voči § 39 Obč. zák. a že by sa malo vylúčiť prípadné skúmanie rozporu úrokovej sadzby s dobrými mravmi podľa § 39 Obč. zák., ustanovenie § 53 ods. 6 Obč. zák. dopĺňa iné normy obmedzujúce výšku odplaty (odmeny) veriteľa pri poskytovaní úverov a pôžičiek. Jeho účelom bolo brániť tomu, aby nízky úrok, ktorý bol v súlade s dobrými mravmi bol vyrovnávaný prostredníctvom týchto vedľajších poplatkov a plnení. Účelom bolo brániť tomu, aby veriteľ cenu úveru alebo pôžičky prenášal z úroku do iných plnení a tým sťažoval možnosť prípadného vyslovenia neplatnosti úrokovej sadzby pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Obč. zák. Súlad celkovej odplaty s odplatami na finančnom trhu podľa § 53 ods. 6 Obč. zák. nebráni súdu skonštatovať nemravnosť úrokovej sadzby podľa § 39 Obč. zák. a vysloviť jej neplatnosť. Vzhľadom na to súd dospel k záveru, že dohoda o úrokovej sadzbe 70,02 % ročne je právnym úkonom, ktorý sa prieči dobrým mravom, v dôsledku čoho je podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatná. Dohoda o úroku v zmluve o pôžičke resp. úvere neoddeliteľnou časťou zmluvy v zmysle § 41 Obč. zák., takže neplatnosť tejto časti má za následok celkovú neplatnosť zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500029073. (NS SR 5 Cdo 26/2011). Podľa už citovaného ustanovenia § 451 ods. 1 a 2 Obč. zák. potom platí, že plnenie z neplatného právneho úkonu je bezdôvodným obohatením, ktoré sa musí vydať tomu, na čí úkor sa získalo. Zo skutkového stavu vyplýva, že žalovaný vyplatil žalobcovi na základe zmluvy o revolvingovom úvere z 31. júla 2013 sumu 870 €. Žalobca mal žalovanému takto získané bezdôvodné obohatenie vrátiť, zaplatil však vo výsledku 1.443,60 €. Žalobca tak v skutočnosti nielenže získané bezdôvodné obohatenie vrátil, ale naopak, žalovanému na splatenie úveru z tejto neplatnej zmluvy splnil viac než mal. Tým sa žalovaný obohatil na úkor žalobcu plnením z neplatného právneho úkonu o sumu (1.443,60 - 870 =) 573,60 € a toto bezdôvodné obohatenie je povinný jej podľa § 451 ods. 1 a § 456 Obč. zák. vydať.

12. Premlčanie nároku, ako namietal žalovaný bez bližšieho odôvodnenia námietky posúdil súd v zmysle ust. § 107 ods. 1 Obč. zák. (nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil). Oprávnený sa dozvie o bezdôvodnom obohatení vtedy, keď sa dozvie o skutkových okolnostiach zakladajúcich dôvod neplatnosti zmluvy a o osobe povinného. Súd námietku premlčania žalovaného nepovažoval za dôvodnú. Správne zdôvodnil, a s tým sa stotožňuje odvolací súd, že z cit. § 107 ods. 1 Obč. zák. vyplýva, že najskôr môže začať plynúť premlčacia doba bezdôvodného obohatenia okamihom plnenia, ktoré je bezdôvodným obohatením. Žalovaný podľa čl. 8 Základných princípov aj § 150 CSP je povinný podoprieť námietku premlčania riadnymi skutkovými tvrdeniami a dôkazmi. Žaloba bola podaná 23. januára 2017, v dôsledku čoho bolo povinnosťou žalovaného tvrdiť a dokázať, že už pred 23. januárom 2015 žalobca zaplatil zo sumy 1.443,60 € viac než 870 €, teda že po tomto dátume plnil menej než žalovaných 573,60 €. Ak také skutkové tvrdenia nepredniesol, nedokázal, nemožno jeho námietku premlčania považovať za opodstatnenú. Splatnosť záväzku na vrátenie bezdôvodného obohatenia nebol medzi žalobcom a žalovaným dohodnutá, ani zákonom určená. Žalovaný podľa § 563 Obč. zák. bol povinný plniť prvého dňa potom, čo ho žalobca o plnenie požiadal. Žalobca tvrdí, že ho o plnenie požiadal listom svojho právneho zástupcu zo 4. novembra 2016. § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka - tento prejav mohol voči žalovanému pôsobiť až od okamihu, kedy mu došiel. Žalobca nepreukázal kedy tento prejav k žalovanému prišiel. Z jeho obsahu vyplýva, že ňou žalobca žalovaného vyzýva na uzavretie dohody o urovaní a až na jej základe malo dôjsť k zaplateniu sumy bezdôvodného obohatenia. Za kvalifikovanú výzvu na plnenie možno považovať teda až žalobu (NS SR sp. zn. 1 ObdoV 2/2006, 7 MCdo 5/2014). Žaloba žalobcu s platobným rozkazom bola žalovanému doručená 20. februára 2017 a bol tak povinný plniť 21. februára 2017, teda 22. februára 2017 sa dostal do omeškania. Preto týmto dňom podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. má žalobca nárok na úrok z omeškania vo výške určenej v § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. vo výške základnej úrokovej sadzby Európskej centrálnej banky účinnej k prvému dňu omeškania + 5 %. Žalobe bolo správne vyhovieť v sume 573,60 € s 5 % ročným úrokom z omeškania až od 22. februára 2017 (výrok I) a vo zvyšku ju zamietol (výrok II). Plnú náhradu trov konania súd priznal žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP z dôvodu, že žalobca bol neúspešný len v celkom nepatrnej časti príslušenstva (výrok III).

13. Preskúmajúc všetky výroky napadnuté odvolaním žalovaného preto odvolací súd rozsudok súdu I. inštancie ako vecne správny vo výroku v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

14. Odvolací súd priznal žalobcovi podľa § 255 ods. 1 CSP právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu z dôvodu, že žalobca bol úspešný.

15. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu I. inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde I. inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).